

LBRIS

We know
books

RALUCA FLORESCU

FIICELE
ÎMPĂRATULUI

CUPRINS

AYARA ȘI LEA ❖ 7

FACEREA LUMII ❖ 261

UNIREA ZEILOR ❖ 265

LBRIS

We know
books

RALUCA FLORESCU

A large, faint watermark of a sword and a crown is centered on the page. The sword is positioned diagonally from the top-left to the bottom-right. The crown is positioned below the sword, with its base overlapping the sword's blade. The sword has a detailed hilt with a crossguard and a pommel. The crown has several pointed arches.

FIICELE ÎMPĂRATULUI

AYARA ȘI LEA

The logo for the publisher, consisting of five vertical bars of varying heights.

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Dra anotimpul secetos în luna Aman. Era o noapte călduroasă, aproape sufocantă. Rar bătea vântul, ceea ce era o binecuvântare de la zeul Nadus, zeul vântului, iar, când adierea înceta, amintirea acestuia se transforma în tortură. Tot palatul era scufundat în liniște. Toată lumea dormea. Doar câte o pasăre se mai auzea sibilic, glasul ei venind parcă din altă lume. În această noapte vântul nu a bătut deloc. În această noapte nu se auzea nimic, nici măcar pașii prințesei Ayara. Pășea cu mare grijă, desculță, pielea atingându-i dalele de piatră. Se strecura pe holurile înalte ale palatului în timp ce în gând încerca să născocască o scuză că nu dormea la ora asta și băntuia pe holuri. Dacă tatăl ei ar fi aflat, s-ar fi îngrijorat și i-ar fi pus gardă care să-i urmărească pașii. De trei luni reușise să scape de el și nu mai voia să repete experiența. Plus că, ea nu făcea nimic rău, voia doar să se răcorească. În inima palatului exista un heleșteu pătrat împrejmuț de un coridor făcut din mai multe camere lungi și înalte. Pe partea cu heleșteul nu era zid, ci doar coloane groase pictate în aur și alte culori, unindu-se printr-un arc cu ornamente sculptate în propria-i piatră. Acolo se îndrepta Ayara. Ajunsă în fața apei, a închis ușile înalte din lemn masiv sculptat, pictat cu aur și s-a lăsat vrăjită de frumusețea

heleșteului. În centru era așezată o piatră care ieșea un metru din apă. Piatra era lungă, dar îngustă și avea inscripționată o incantație pentru zeița familiei, Shireнна. Heleșteul reprezenta un loc sacru, iar în camerele care îl înconjurau se organizau toate ritualurile ce țineau de familie. În același timp, heleșteul îi aducea aminte Ayarei de mama sa pentru că ea iubise foarte mult heleșteul. Pe marginea lui s-a jucat cu toți copiii ei, pe marginea lui le-a cântat ca să adoarmă, pe marginea lui le spunea povești cu prințese și prinți. Tot acolo l-a cunoscut și s-a îndrăgostit de Împărat și apoi s-au căsătorit. Ayara se simțea aproape de mama ei când stătea lângă heleșteu.

În jurul pietrei zeiței pluteau lotuși mari și frumoși de diferite culori și alte plante parcă de pe altă lume. Dar apa de lângă ziduri era fără flori, fiind potrivită pentru o bălăceală.

Ayara și-a dat jos rochia subțire și lungă. Și-a întins piciorul pentru a atinge apa caldă. Atunci a auzit ușa deschizându-se, s-a întors speriată, dar ochii i-au dat peste un chip frumos. Era tânărul Beliar, fiul sfătuitorului Împăratului, al doilea om în putere și bogăție din Împărăție. În același timp, Beliar era prietenul ei drag din copilărie. De când erau mici erau de nedespărțit. Acum, din cauză că devenise și el lord și căpitan, avea obligații și nu mai petreceau atât de mult timp împreună, dar în inima Ayarei, lordul încă avea un loc. Amândoi rămăseseră nemișcați.

Beliar s-a chinuit mult timp să adoarmă, dar, din cauza căldurii, nu reușise. Nervii și neliniștea l-au cuprins, nemaiputând să stea în pat. S-a îmbrăcat cu o cămașă subțire, cu mâneci deasupra coatelor și cu o pereche de pantaloni până la genunchi, nu avea cu cine să se întâlnească prin palat, și a început să bântuie prin el. Datorită faptului că era căpitan, gărzile l-au lăsat să se plimbe fără să-l ia la rost, mai ales că se obișnuiseră cu plimbările lui nocturne. Acestea îl ajutau să adoarmă. Pașii l-au purtat pe holuri lungi. Nu avea un drum anume. Așa a ajuns

la heleșteu. Avea mintea goală. Nici nu și-a dat seama când a deschis ușa înaltă. Imediat a văzut-o. Întâi i-a zărit silueta subțire. Ea s-a întors brusc spre el, speriată ca o pasăre de noapte. Atunci a putut să-i privească toate detaliile corpului ei gol. Luna și faptul că nu și-a ascuns goliciunea, ci l-a privit, l-au făcut să îndrăznească să se apropie de ea. A făcut un mic pas, nedorind s-o sperie și să se retragă. Nu dorea nimic, nu se gândea la nimic, dar ceva îl trăgea spre ea ca un magnet. Ea nu s-a mișcat. Erau aproape unul de altul. Se uita la chipul ei frumos, îi privea ochii care străluceau misterios.

Nici Ayara nu se gândea la nimic. Nu îi era frică de apropierea lui. Nu a simțit impulsul de a fugi, de a se acoperi. I-a zâmbit puțin sfios. Beliar a întins mâna și i-a atins gâtul fin, apoi umărul. Tremurau amândoi de plăcere, dar și de frică să nu se întâmple ceva care să-i întrerupă. Prințesa a închis ochii. Corpul îi era cald. Niciodată nu mai simțise acest fel de căldură. Era aceeași căldură pe care o simțea acum și Beliar, la fel, pentru prima dată. Dar vraja a fost întreruptă de zgomotul unor pași care se apropiau repede. Amândoi s-au speriat, nu ar fi fost bine dacă cineva îi descoperea în ipostaza asta. Inimile le băteau nebunește. Nu știau ce să facă. Nu mai aveau timp să fugă, Ayara nu mai avea timp să se îmbrace. Era chiar la ușă. Poarta era grea și se deschidea încet. S-au privit speriați. Atunci ei îi veni o idee. A intrat în apa heleșteului care îi ajungea până la brâu, apoi s-a lăsat în jos, până când i-a ajuns la bărbie. Fața o avea lipită de piatră. Dacă persoana care venea nu se apropia de margine și nu se uita în jos, nu avea s-o vadă, pentru că piatra era mai sus față de sol și de suprafața apei. Rochia subțire a luat-o Beliar și a reușit s-o împacheteze cât s-o ascundă la spatele lui. Apoi s-a apropiat de ușă pentru a întâmpina persoana care intra și pentru a nu o lăsa să se apropie de heleșteu. Ușa s-a deschis larg.

— Prințesă, ce faceți la ora asta târzie trează?

Era sora mai mare a Ayarei. Doar un an le despărțea.

— Beliar, exclamă surprinsă că mai era cineva treaz. Căldura asta nu mă lasă să dorm. Tu ce faci aici?

— La fel. M-am gândit că o plimbare îmi va aduce somnul.

— Ești bine? Pari palid.

— Sunt bine. Vă mulțumesc pentru grijă.

— Să ai grijă și să nu te plimbi pe unde nu trebuie. S-ar putea să te întâlnești și cu Ayara. De obicei ea vine la heleșteu noaptea să se răcoarească, să nu tragi cu ochiul, i-a zis chicotind.

— Și Alteța voastră să aibă grijă.

— Hmm... Nimic despre Ayara și trasul cu ochiul. Nu-mi spune că ai trage cu ochiul.

— Nu aș face așa ceva, Alteța voastră.

Prințesa a râs. Ayara începuse să se enerveze. Îi venea să iasă din apă și să-i spună să plece. Chiar era în stare să facă asta. Și-a adunat puterile în picioare pentru a se ridica și a deschis gura. Dar vorbele surorii ei au liniștit-o.

— Bine. Voi pleca, acum.

— Alteță, i-a spus făcând o plecăciune.

Când Ayara s-a ridicat, el era deja pe margine. A ajutat-o să revină pe pietrele camerei. Se țineau de mâini. Încet l-a tras după ea, până când a simțit peretele coloanei cald lipindu-se de pielea de pe spatelul ei. Beliar și-a eliberat o mână cu care a început să-i mângâie trupul. Nu o făcea pentru propria plăcere. O făcea pentru ea. Tot ceea ce gândea, simțea și făcea erau pentru ea. Îi devenise un sclav, care o venera.

Au stat împreună până când au adormit pe podea, îmbrățișați. Ni-ciu-nul nu a spus nimic. Nu era nevoie. Ei vorbeau prin trupurile lor. Iar celălalt înțelegea totul.

Beliar s-a trezit singur. Dacă nu ar fi fost încă pe marginea heleșteului, ar fi crezut că a visat totul. S-a întristat că ea nu mai era în brațele lui. Ar fi vrut s-o admire când se îmbrăca și când se îndepărta de el.

Oare și-ar fi întors privirea în drumul ei? Dar a înțeles dispariția ei. Era prea periculos. Deja slujitorii începuseră să se trezească și să se plimbe prin palat. Simțămintele intense îl goliseră de energie și nici nu o simțise când plecase de lângă el. Voia s-o vadă, trebuia s-o vadă.

Un cântec al privighetorii o trezi pe Ayara. Era lungită pe malul heleșteului, goală, în brațele lui Beliar. Deja se luminase. S-a îmbrăcat repede, fiindu-i frică să nu îi vadă cineva. Înainte să plece i-a mângâiat chipul frumos. Trăsăturile fine îi arătau bunătatea incredibilă de care putea să dea dovadă. Și-a amintit că de multe ori s-a oprit din treaba lui pentru a-i ajuta pe alții sau pentru a răspunde la rugămințile prințeselor de a sta cu ele și de a se juca. Numai la el apelau. Niciodată nu refuza pe nimeni, chiar dacă însemna că-și termina treaba lui mult mai târziu. De multe ori Ayara l-a privit, pe ascuns, cum muncea sau cum se antrena. Îi plăcea foarte mult să-l privească.

Nu a putut să-l trezească. Știa cât de mult muncește și cât de obosit trebuie să fie, așa că l-a lăsat să doarmă în continuare. A plecat, furișându-se pe holuri.

Ajunsă în cameră a avut un sentiment ciudat. Nu avea stare. Nu putea sta într-un loc. Nu se putea concentra pe un singur gând. Oare era bine ce a făcut? Ce s-a întâmplat? Îi plăcea de Beliar, dar în acea seară a simțit ceva ce nu a mai simțit în viața ei niciodată. Era atrasă de el. Voia să-l vadă. Apoi, el s-o atingă din nou și ea să-l atingă. Să-i simtă pielea fierbinte. Să-i simtă inima bătându-i puternic în piept, întâlnindu-se cu inima din pieptul ei. Voia să-i pătrundă în mintea lui, cum se întâmplase la heleșteu. Să-i intre în suflet și să nu mai iasă de acolo.

S-a întins în patul mare, prefăcându-se că doarme pentru a o aștepta pe slujitoarea ei. Stătea cu ochii închiși, iar corpul ei resimțea totul, dar într-o măsură mai mică. Era doar amintirea simțămintelor. Avea impresia că era lângă ea și o atinge. S-a întors, zâmbind, dar era singură. A oftat. Nu a mai putut aștepta. Și-a spălat corpul cu apa caldă cu

ulei de santal, iar fața cu apă de trandafiri. S-a îmbrăcat într-o rochie albă și lungă. O crăpătură îi despica rochia în dreptul piciorului stâng, dezgolindu-i întreg piciorul. Și-a legat o panglică lată din aur, fină, dedesubtul taliei, marginile prelingându-se în jos. Se potrivea cu bretelele rochiei subțiri împletite, din aur. Părul și l-a lăsat desfăcut. Și-a pus o brățară subțire, din aur, la piciorul dezgolit. Iar pe braț, deasupra cotului, și-a pus o brățară lată.

— Prințesă, se auzi vocea slujitoarei.

— M-am trezit mai devreme și nu am mai avut stare.

Ayara a simțit că trebuia să-i dea o explicație.

— Îmi cer scuze că nu am venit mai devreme.

— Nu trebuie. Nu aveai de unde să știi. Să mergem.

— E destul de devreme încă.

— Ne putem plimba puțin.

Trebuia neapărat să-l vadă.

Beliar s-a grăbit spre camera lui. Slujitorul îl aștepta. Îi pregătise baia și hainele cu care să se îmbrace. Știa că stăpânul lui avea câteodată probleme cu somnul și se plimba prin palat pentru a se liniști, așa că nu se speriase când nu-l găsisese în cameră.

— Stăpâne, baia este gata.

— Mulțumesc!

Cât timp și-a făcut baie și s-a îmbrăcat, nu au vorbit, chiar dacă de obicei așa făceau. Cei doi erau prieteni apropiați, Beliar destăinuindu-i-se acestuia în nenumărate rânduri. Slujitorul și-a dat seama că stăpânul este îngândurat și că era mai bine să-l lase în pace.

— Haide, să facem o plimbare.

Trebuia neapărat s-o vadă. În timpul băii doar la ea se gândise.

Iar zeii au fost de partea lor. S-au căutat și s-au găsit. Drumul i-a adus unul în fața celuilalt. S-au oprit și s-au privit. Era vrăjit de delicatețea și frumusețea ei gingașă.

— Prințesă, arătați incredibil azi, îi spuse cu voce tremurândă după ce i-a făcut o plecăciune.

— Mulțumesc, și tu arăți foarte bine.

— Am avut o noapte frumoasă. Cum v-a fost noaptea, v-a supărat căldura?

Răspunsul lui a speriat-o. De ce aducea vorba despre noaptea trecută de față cu slujitorii? Dacă aflau? Țsta trebuia să fie secretul lor. După un moment de tăcere, în care s-au privit în ochi, s-a liniștit, văzând că nu continuă pe această temă. Ce nu știa Ayara era că Beliar și-a ales cuvintele anume, pentru a afla ceea ce credea ea despre acea noapte. Viclenia și-a atins scopul.

— Mă bucur. Și eu am avut o noapte frumoasă, i-a răspuns.

— Să mergem la masă, spuse el zâmbind.

Era fericit. Îi fusese puțin teamă că ea o să se îndepărteze de el ca și cum nimic nu se întâmplase, de rușine. Aceași frică o avusese și prințesa. Dar, prin câteva cuvinte, și-au dat seama de ceea ce gândea celălalt. S-au relaxat și o discuție a început între cei doi.

Ar fi vrut să fie singuri. Ar fi vrut să ia masa doar ei doi. Dar, știau că trebuie să aștepte până la noapte pentru a fi singuri, din nou.

S-au așezat cu toții la masa mare rotundă. Era Împăratul împreună cu ficele lui, tatăl lui Beliar și el. Nu au putut să stea unul lângă altul, dar au reușit să-și arunce ocheade tot timpul mesei. Vorbeau din priviri, înțelegând tot ce ar fi vrut să-și spună, dar nu puteau.

— A fost o noapte foarte călduroasă. Cum ați rezistat? se auzi vocea Împăratului.

— Suntem în mijlocul anotimpului secetos, o să mai avem multe nopți sufocante, i-a răspuns tatăl lui Beliar.

Surorile Ayarei s-au plâns și ele din cauza căldurii, doar aceasta nu spusese nimic.

— Ayara?

— Da, tată.

— Ai pățit ceva?

— Nu. Sunt bine. De ce?

— Ești foarte tăcută.

— Puțin obosită... nu m-am odihnit destul, i-a răspuns zâmbind.

Nu avea chef de vorbă și spera ca și ceilalți să-și dea seama de asta și să fie lăsată în pace, să viseze cu ochii deschiși. Și așa a fost. Nimeni nu a mai deranjat-o. Beliar s-a speriat puțin. Credea că prințesa se simțise bine cu el, iar dacă așa a fost, de ce acum era tăcută, ba chiar tristă.

— Tu, Beliar, o să faci azi antrenamente cu oamenii tăi? l-a întrebat tatăl lui.

— E prea cald. Dacă se răcorește, în seara asta o să facem.

După masă, Ayara s-a dus în camera ei și nu a mai ieșit toată ziua. Nici pentru masa de prânz sau cină nu a ieșit, mâncând în cameră, singură.

Beliar a avut mai multe impulsuri să bată la ușa camerei ei, dar frica l-a oprit mereu. Nu înțelegea ce a cauzat atitudinea ei. Nu a fost în stare de nimic toată ziua, gândindu-se doar la ea. Prințesele, surorile ei mai mici, au tras de el ca să se joace împreună, dar nu au reușit să-l scoată din stare.

— Ce-i cu tine? l-a întrebat prințesa Lea, sora mai mare a Ayarei. Noapte grea?

— Da. Se pare că plimbarea nu prea m-a ajutat.

Răspunsul lui sec și rece, fără cuvintele de politețe pe care mereu i le adresa, a uimit-o. Curioasă, a încercat să afle motivul care îl supără.

— Eu cred că e ceva mai mult? Ce ți s-a întâmplat?

— Nu vi se pare că prințesa Ayara s-a comportat ciudat azi?

— De unde îți veni asta?

Deci asta era. Motivul a surprins-o. Toți se obișnuiseră cu ciudățeniile Ayarei. Avea zile în care nu ieșea deloc din cameră, zile în care

bântuia prin palat, ca o fantomă, fără să bage pe nimeni în seamă și zile în care era sufletul palatului. Ei se obișnuiseră cu asta.

— Doar știi că așa este.

— Cum?

— Ciudată. De când a murit mama, s-a schimbat. Zici că sunt mai multe personalități în ea. Când este fericită și voioasă, plină de energie și devine sălbatica palatului, când este tristă și depresivă. Dar nu înțeleg de unde grija ta pentru ea.

— Mi s-a părut ciudată transformarea ei.

— Transformare?

— Da. Înainte de masă m-am întâlnit cu ea și era voioasă și când am ajuns la masă...

— Nu trebuie să-ți faci griji.

— Este sora voastră cum puteți vorbi așa...

— Poftim? Poate că tu nu ar trebui să uiți cine ești tu și cine sunt eu.

— Mă scuzați, Alteță.

— Cum îndrăznești să mă acuzi și să îmi vorbești așa! Poate că ești fiul lui Nadar, dar, totuși, nu trebuie să uiți că eu sunt prințesa, iar tu...

Nu a mai apucat să termine. Beliar s-a ridicat fără să mai spună nimic. A făcut o plecăciune și a plecat. Lea era supărată. Înainte ea se luptase mult cu stările de tristețe ale Ayarei și încercase s-o înveselească, s-o ajute să treacă peste ele, dar în ultimul timp se săturase să fie ea pe primul loc. Ea era în centrul atenție din cauza dispozițiilor ei. Se lăsase prea mult pe al doilea loc, în favoarea surorii ei și nu mai voia să facă asta, deși o iubea foarte mult.

Restul zilei Beliar a stat în camera lui, torturat de gânduri. Încetul cu încetul a făcut pace cu el, hotărând să aștepte până la noapte, când se va îndrepta spre heleșteu. Știa că o va găsi acolo.

Pe rând, familia Împăratului, lorzii și ceilalți slujitori au adormit, doar soldații care păzeau palatul rămăseseră treji. Beliar aștepta acest moment. Inima îi bătea nebunește. Era foarte agitat. S-a instalat aceeași căldură insuportabilă și aceeași umiditate înnebunitoare. Era timpul. A ieșit fără zgomot din cameră și s-a grăbit spre heleșteu. Mergea din ce în ce mai repede. Inima îi bătea fierbinte în piept. Începuse să gâfâie. Trebuia s-o vadă. Ea era liniștea lui. A intrat precipitat în camera în care se întâlneau cu o noapte înainte. Era acolo. Era îmbrăcată într-o rochie subțire, transparentă. Era cu spatele spre el, privea la apa care strălucea în lumina lunii. Imediat ce a privit-o s-a liniștit. Inima i s-a oprit în piept, nu mai respira, nu mai avea nevoie de aer, doar de ea. Fără să se gândească i-a cuprins spatele în brațe. Ea nu s-a împotrivit, acest lucru liniștindu-l de tot. Nu îl respingea. Nu au vorbit. Era aceeași tăcere. Se priveau, transmițându-și sentimentele ciudate, necunoscute, nemaismțite până atunci de niciunul. Ea avea ochii aproape închiși. Aștepta cu buzele întredeschise atingerea buzelor lui. Trebuia s-o sărute. Nu mai putea rezista fără sărutarea lui.

El îi mângâia trupul fierbinte. Îi era teamă s-o sărute. Și-a lipit timid buzele de umărul ei gol, apoi pe gât. I-a sărutat bărbia și obrazul. Se priveau. Ochii ei străluceau în întuneric. Erau puternici, intenși. Ea s-a ridicat pe vârfuri, mâinile le avea pe umerii lui. Se apropia încet de el. Instinctiv și-a închis din nou ochii. La fel și el. Mâinile lui erau pe talia ei. În același timp în care s-au sărutat i-a lipit trupul de al lui.

Au stat împreună, pe marginea apei, până aproape de răsărit. În acest timp nu au vorbit nimic. Erau vrăjiți unul de celălalt. Se priveau, se mângâiau și se sărutau. Nu mai făceau parte din această lume. Erau altundeva, unde cuvintele nu-și mai aveau rostul. Unde cuvintele nu puteau să transmită tot ceea ce simțeau. Dar unde se putea comunica la un alt nivel. El știa ce gândea ea și ea ce gândea el.